

61 och 62 finnes en gropighet, som troligen också innehållit en runa. Troligen har 61 varit $\uparrow$, 62 ϕ , 63 $\times$, alltså de tre sista runorna av gyltentalen. 3,5 cm från toppen av 63 finnes ett 3 cm långt streck snett ned åt höger, och 3 cm från dettas topp spåras ett 4 cm långt streck tämligen rakt i raden. Det senare har kanske varit avslutningsstreck i en slinga, vari 59—63 stått, som annars är utplånad; det senare är kanske en skada av samma djup som de huggna strecken.»

Det intressanta med denna inskrift, som icke ger någon språklig mening, är att den otvivelaktigt har avslutats med den 16-typiga runraden. Ett par andra, icke avlägsna ristningar torde i detta sammanhang kunna nämnas, nämligen U 427, U 466 och U 483. I dessa inskrifter, som tydligen också sakna språklig mening, kan man utan svårighet iakttaga, hur vissa runföljder äro ordnade efter den 16-typiga futharken. I U 427 finner man t. ex. runföljderna **fupkh**, **stblia** och **hninst**. I U 466 t. ex. **khniastbmlr** och i U 483 **stbmlr**, **hnaist**, **hinast**. På den lilla stenen L 2001, Hällby, Litslena sn, Uppland, förekommer liksom på U 522 runradens två första ätter.

523. Hammarby, Länna sn. Nu i Statens Historiska Museum.

Pl. 110.

Litteratur: Vitterhetsakademiens protokoll den 20/s 1879; L. Fr. Löffler i VHAkad:s Månadsblad 1903—1905, s. 420 f.

Äldre avbildning: H. Faith-Ell, foto 1925 (ATA).

År 1879 förvärfvades denna sten, tillsammans med U 522, genom köp till Statens Historiska Museum, där den alltjämt förvaras (inv. n:r 6413), se vidare U 522.

Rödaktig sandsten. Mått 56 × 63 cm. Tjocklek 4 cm. Stenen, som i motsats till U 522 har ett hål i mitten, har försetts med slingor och runliknande tecken. Ytan är hårt sliten och ristningen är delvis utplånad, se Pl. 110. Inskriften ger ingen språklig mening.

524. Penningby, Länna sn.

Pl. 109, 114.

Litteratur: B 260, L 633, D 2:243. J. Bureus, F a 6 s. 5 n:r 214, s. 90 n:r 214 (Bureus' egen uppteckning), F a 5 n:r 259, F a 1 s. 59; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 81, 81 b; F. V. Radloff, Beskrifning öfver norra delen af Stockholms län 2 (1805), s. 39; E. Brate, Anteckningar 1916 (ATA), Svenska runristare (1925), s. 95; S. B. F. Jansson, Runinskrifter i Norrtäljetrakten (i: Norrtäljetrakten under forntiden, 1945), s. 63 f.

Äldre avbildningar: Osign. teckning i F 18, bl. 35; J. Hadorph och A. H. (fel för P. H. = P. Helgonius), träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 260); teckning 20 Junij 1733 (i Peringskiölds Monumenta 3); E. Brate, foto 1916 (ATA).

Runstenen står i en hage, omkring 800 m. ÖSÖ om Penningby slott, 20 m. V om det vägsäl, som bildas av vägen Bergshamra—Norrtälje och avtagsvägen till Hysingsvik. Platsen är utmärkt på Geologiska kartbladet »Penningby».

I *Ransakningarna* läses: »J Penningby tä står en Runsten.» Radloff uppger, att stenen stod »på åkern nära gården».

Enligt Brate (1916) restes stenen på sin nuvarande plats av den dåvarande ägaren till Penningby, »grosshandlar Nordström». »Förut stod runstenen i åkern c:a 15 m. söder om sin nuvarande plats, alltså alldeles mitt emot vägen, som går till Hysingsvik. Ett gravfält skall finnas söder om runstenen. Penningby-ån löper bakom runstenen, och det har kanske varit ett vadställe över den, som fortsatt vägen från Hysingsvik förbi runstenen.»